

CANDELA

iese odată pe lună în comuna Valea-Lungă, Jud. Dâmbovița

ABONAMENTUL 4 LEI PE AN

O DATORIE a presei bisericești

«Veghiați și vă rugați, ca să nu cădeți în ispită» și «Cine nu are spață să vândă vestmântul său și să-și cumpere».

«Stați de pază și în rugăciune», zicea Mântuitorul, ucenicilor săi, cu care va ceasuri înainte de trădarea sa; iar în clipa ivirii vânzătorului Iuda: «Cine nu are sabie, să-și vândă haina și să-și cumpere» li zicea mai departe El.

Aceleasi cuvinte, azi, Biserica noastră le adresează clerului, neamului românesc și mai cuosebire presei bisericești.

Tara și Biserica noastră, azi, se găsesc într-o răspântie, din care se desfac mai multe drumuri.

Vecinii noștri și acei pe care i-am iubit și acei pe care i-am neglijat, ni arată diferite cădrări. Dumnezeu și înțelepciunea noastră ni vor indica însă cărarea mântuirii.

Pentru a ne porni pe drumul pierzării, vecinii noștri vrășmași au amăgit cu bani ori cu săgătueli pe mulți dintre căpeteniile noastre populice și, spre a se asigura și mai mult de pierderea noastră, acești dusmani și-au ales ca primă țintă a atacurilor lor Biserica noastră națională, pentru că scris este: «Bale-voii păstorului și se vor risipi oile turmei».

În acțiunea aceasta criminală, vrășmașii noștri vecini, pentru a lovi mai cu succes Biserica, și-au ales ca obiect principal al atacurilor lor: I) Ierarhia superioară și II) pe frunțașii clerului, și în infamia lor, nascocesc neînțelegeri și lupte de la Episcop la Episcop, de la Mitropolit la Mitropolit, de la Preot la Chiriarhi, de la Arhimandrit la Mitropolit etc. etc.

Până mai deunăzi, acțiunea aceasta infernală, se ducea numai de cunoscutul propagandist catolic Cernădianu.

Azi, cloaca cernădianistă a impuiat, și, din nenorocire, sub aripelile ei se ascund și oarecari fețe simandicoase.

Ziare clandestine ca „Ancheta” și „Tara”, marfa cutărei legațiunii, ori numai scoasă la vânzare pe piață, cu litere mari și titluri senzaționale, inventează fel de fel de cabale și intrigi, toate numai în scopul discreditării Bisericii în ochii opiniei publice, ori pentru provocarea unui scandal.

Cloaca cernădianistă face azi sforțări disperate pentru a distruge pe învâțatul Arhimandrit Julius Scriban, atribuindu-i acesluia toate balivernele eșite din capul sec și înstreinat al lui Cernădianu, cu cari a in-

sultat pe cei doi Mitropoliți ai țării și nascoceste prelinse acte de insubordonanță ale Arhim. Scriban față de Mitropolitul Primat.

Ba, într'un număr trecut din „Tara”, infecta cloacă cernădianistă inventează un dezacord și între Ministrul Cultelor, D-l I. G. Ducea cu Mitropolitul Primat, tot din pricina Arhim. Scriban, dezacord, care a avut ca urmare, — zic ei — demiterea Mitropolitului.

Evident, căle cuvinte, tot atâtea minciuni.

„Tara” D-lui Cernădianu copiază pe „România creștină” a lui Cernădianu, acesta va copia după „Tara” și pe amândouă le va copia „Ancheta” cea de vânzare.

Frumoasă trinilale!

Incontestabil, că Biserica noastră are nevoie de o primenire, de o aerisire, fiindcă unii dintre frunțașii ei lasă prea multe de dorit.

Astăzi însă nu e ceasul părților, nu e vremea deslănțuirii patimilor. Azi e ceasul înălțării sufletelor!

Biserica și presa ei sunt datoure azi să dea pilda curățeniei sufletesli în aceste clipe hotărâtoare pentru neamul românesc.

Ajunghă spectacolul înspăimântător, pe care ni l oferă politicianismul și presa lui de azi.

Biserica să rămână curată de această inlindăciune! Sfântul Sinod azi este și trebuie să fie solid și unitar. Clerul e și trebuie să fie în ordine și la postul pildei celei bune.

Injure cel va postî cloaca cerndienistă, pe Mitropolitul Primal ea și pe Arhim. Scriban.

Ei fac aceasta, pentru că deaceia îi plătesc D-nii Cernia și Netzhammer.

Noi li vom opune disprețul și soliditatea noastră.

Azi, între noi, cler și popor, e cel mai deșăvârșit acord și toți ne rugăm lui Dumnezeu pentru realizarea dorințelor neamului nostru.

Măine, când fașa neamului nostru se va schimba și Biserica se va schimba la față.

Datoria noastră: cler și popor, azi, e să stăm de veghe și să ne rugăm lui Dumnezeu ca să ne ajute, iar împotriva vrășmașilor noștri — inclusiv cloaca cerndienistă — să ni procurăm săbii de foc.

Cerna.

Serisoare D-lui P. Gârboviceanu Administratorul Casei Bisericii

În momentele acestea, când sufletele noastre sunt ridicate pe culmele cele mai înalte și ochii noștri privesc spre zări depărtate, am vrea să depunem timporar armele împotriva rețelilor ce se săvârșesc sub administrația D. V.

Pentru bună liniștea și a noastră și a D-voastră, vă rugăm stăruitor însă să luați măsurile ce se impun împotriva gheșeftarului defensor ecleslastic Ștefan Eftimescu.

Dacă nu vă îndurați să curățați Casa Bisericii de această pacoste, cruțați măcar Biserica și Clerul.

Faceți-l pensionarul Casei Bisericii; dați-i leașa cât poțiți, dar nu-l mai triniteți la nici o lucrare pentru că, dacă o mânca banii Casei Bisericii, să nu mai atenteze și la pungile preoților și Bisericilor.

Eftimescu speculează momentele acestea supreme și e criminal să-i oferiți prilejul.

Credem că, măcar în aceasta, vom fi ascultați.

Candela.

Murdarul de Cernăianu plagiator și acuză pe alții de plagiat

Se știe ce târâboi face Cernăianu pe chestiunea asta pe călăuză de el „plagiat al Micii Biblii”. A deschis și procesul care se află în curs și cu care face larmă mare, acuzând fără încetare pe bărbați de seară din Biserica noastră.

Ei acuză de ce era însuși vinovat. Căci Cernăianu e un nerușinat plagiator, dar care cutează să facă gură pentru plagiatele altora, fiindcă crede că al lui nu se știe.

Noi lasă îi știm de mult și n'am grai, pentru că nu am socotit necesar. Acum însă, când îl vedem că se agită pentru ceace el însuși a făcut, se cuvine să ieșim din tăcere și să-l demascăm.

Mai întâi paralela faptelor.

Impută Micii Biblii plagiatul, deși materialul Micii Biblii e materialul Bibliei însăși. Că o carte seamănă cu alta, e posibil și e firesc, fiindcă niciun autor nu se poate lăuda că în asemenea materie are propriile lui idei. E un fond comun, pe care fiecare îi împrumută într-o măsură mai mare sau mai mică. Nimeni nu poate spune că i s'au furat ideile lui.

În plagiat însă aceasta se înțelege, furătura de idei. Luarea ideilor altuia, fără a spune, dându-le și folosindu-le ca ale tale, acesta e plagiatul. Deci plagiatul nu e altceva decât furtul literar.

În ceace privește Biblia însă, nimeni nu se poate lăuda că i s'au furat lucrul lui, ideile lui, fiindcă toate ideile sunt ale vechilor scriitori inspirați, iar partea autorilor de azi e numai utilizarea deosebită.

Acesta fiind cazul cu Mica Biblie, taxarea ei de plagiat e un abuz, o nedreptate, o exagerare, o murdărie făcută cu rea credință.

Dar noi am arătat că, spre a avea a face cu un plagiat, trebuie să fie la mijloc o furătură. Atunci când cineva indică autorii, declarând amănunțit ce e al lui și ce e al altuia, nu poate fi un plagiat fiindcă nu e furătură. Hoțul ține pentru el declară lucrul ca al lui, nu spune. Cine spune, nu se împodobește cu ce nu e al său.

Așa și este cu autorii Micii Biblii. Ei indică foarte precis pe autorii indicați și spun verde în prefață că tot ce e în carte nu e al lor, ci al altora. Deși Biblie, unde nimeni nu te poate acuza că i-ai luat ideile lui, totuși autorii spun fără înconjur, că în ceace privește utilizarea Bibliei, ei s'au servit și de alții. E indicat lămurit chiar numele autorului de care sunt acuzați că i-au întrebuițat.

Deci ce fel de furt literar poate fi, când oamenii spun ce au făcut și cum au lucrat? Unde a găsit Cernăianu specia aceasta de hoți care spun îndată cum au operat, fără a fi provocați de nimeni?

Atunci pentru ce sunt dați în judecată autorii Micii Biblii?

Nu pentru plagiat. Lui Cernăianu îi place să strige așa pentru a face efect. Ei sunt dați în judecată, pentru că au întrebuițat fără autorizare cartea autorului numit.

E, fără îndoială, altceva. E utilizarea unui material, fără a-l întreba pe posesorul momentan. E lipsa îndeplinirii unei forme. Dar e lucru spus, nu e nimic tănuț.

Să vedem acum dacă tot așa e cu Cernăianu.

Ei și-a tipărit în 1908 teza de licență, care cuprinde plagiate patente.

Aci nu mai putea fi vorba de idei scoase dintr'un fond comun, cum e Biblia. Aci asemănarea și identitatea cu alte cărți anterioare e curată furătură.

Cernăianu se află în stare de asemănare și identitate cu alte cărți, fără a le cita undeva și fără a le declara ca izvoare.

Ei și-a plagiat teza sa de licență, „Preotul ca păstor”, după o carte a părintelui Econ. Grigoriu din Vaslui, intitulată Preotul român, care e o conferință ținută la 20 Ianuarie 1908 în Iași. Nicăieri Cernăianu nu citează această carte, și cu toate acestea ea se găsește plagiată într'insul.

Pentruca oricine să-și poată forma convingerea, ne vom servi de sistemul cel mai comod al celor două coloane:

Păr. Grigoriu, pag. 8

„Ce urmează de aci, onorat auditoriu? Că membrii ierarhiei, că preotul și deci preotul român are de îndeplinit în Biserica țării sale un rol redus numai în trebuințele culturii? Nu mă îndoiesc, că fiecare a înțeles, că misiunea sa este cu

Cernăianu, pag. 37

„A. Ce urmează din acestea? Unu' că preotul are de îndeplinit în Biserica, nu numai un rol redus la trebuințele culturii. Misiunea sa este cu mult mai mare și îndeplinirea acestor trebuințe e numai o parte a ei. Pictura, design, tre-

mult mai largă, cu mult mai mare și cu îndepărtarea accentului tinându-se numai o parte al Piatra drăgășă-robuc în primul loc să împodobească pe un păstor al bisericii. Dar singura ea nu este suficientă. Trebuie să se unie cu o adâncă înțelepciune, recomandă Sf. Ioan Gură de Aur. Iar mai departe, acest Sf. Părinte, în tratatul său „depre prostie” vorbind în această privință, ne spune, că a cunoscut pe mulți, care, suplați prin postiri continue și prin privațiuni grele, stătea vreme cât au trăit singuri ocupați cu ei înșiși și cu exercițiile lor, au fost plăcuți lui Dumnezeu și înaintau în fiecare zi în perfecțiunea stării lor; dar o dată adopi la privirea lumii, obligați de a lumina pe cei ignoranți, n’au întârziat să arate: unii neapacitatea pentru un asemenea oficiu greu, iar alții constrânși de a rămâne la postul lor, n’au putut rupe cu vechiul spirit de mortificațiune fără a-și aduce lor vătămare și fără să aducă în susținuți timp vreme folos altora. Din acest punct de vedere deci un păstor bun stă mai presus chiar decât martirii. Căci un martir nu moare decât o singură dată pentru Iisus Hristos, pe când un păstor care-și face datoria, care-și îndeplinește cu curaj toate sarcinile chemării sale, moare de o mie de ori pentru turma sa.

Considerând atât de larg misiunea preotului, cu drept cuvânt Sf. Ioan Gură de aur, referindu-se la cuvintele Sf. Ap. Pavel: „Ce inimă este în suferință și eu să nu sufăr împreună? Unde este cel slab, scandalizat, și eu să nu mă aprind spre a-l ridica cauza?” Incheie: **Iată preotul.**

Ei, vă place ?

Iată cum acest pungaș obraznic fură în lumina zilei munca altuia, și apoi are mustră de făcut morală altora și a striga că e escrocherie ceiace s’a făcut cu „Mica Biblie”.

Dacă acela a fost escrocherie, atunci a lăsat ce e ? Și vedeți pe murdarul... continuă a face mare târâboi cu faptele altora, în timp ce el, hoțomanul de oltean, stă tupilat și se crede la siguranță cu fapta lui de furt vădit și dovedit. A trecut mult de la 1908, crede că nimenea nu mai poate străbate prin actele lui, și lată-l totuși ce murdar e în realitate, în mijlocul siguranței în care se crede el !

Și văzând acum că el e un hoț ordinar, care acuză pe alții de faptele pe care le face el, ne putem gândi că această bestie, cu ochii de câine turbat, a acuzat pe plagiat pe Mitropolitul Atanasie și a strigat și în petiții la Sinod pe această temă, în timp ce el era cu plagiatul deja consumat. Pe la 1909 striga el mai dăbă, și tocmai atunci era așa de apropiat plagiatul lui !

Netrebnic și scârboasă ființă, adevărat urmaș al sinistrelor chipuri care acuzau pe alții de faptele lor !

Acum de curând, ocupându-se acest ticălos de noua carte de Morală Creștină a Arhimandritului Scribon, spune în No. 5—6 an. V a folii lui :

„Am să dorit ca comisiunea să ridice vălul și asupra izvoarelor din care au picuit materialul plonșelor dogate ale Arhimandritului, căci din povestea „Micel Biblie”, știu ce obiecturi „morale”, are la alcătuirea de cărți.

Uitați-vă cum face pe censorul în suava alora, fiindcă se crede la adăpost cu pungașia sa. E moralist nevole mare, fiindcă eu s’a ocupat omenia de el și a tratat cine e.

Acum iată am prins hoțul — hoțul cel cu gura mare — hoțul cel adun de față, de față tot ca așumând în jos, spre pământ, ca porcul la gunoie.

P. C.

buc în primul loc să împodobească pe un păstor al bisericii. Dar singura ea nu e de ajuns. Trebuie deci, să se unie cu o adâncă înțelepciune, recomandă Sf. Ioan Gură de Aur. Iar mai departe, acest sfânt Părinte, în tratatul său „depre Prostie”, vorbind în această privință, ne spune că a cunoscut pe mulți care, suplați prin postiri continue și prin privațiuni grele, atâta vreme cât au trăit singuri, ocupați cu ei înșiși și cu exercițiile lor, au fost plăcuți lui Dumnezeu și înaintau în fiecare zi în perfecțiunea stării lor, dar odată aduși la privirea lumii, obligați de a lumina pe cei ignoranți, n’au întârziat de a arăta: unii neapacitatea pentru asemenea oficiu greu, iar alții, constrânși de a rămâne la postul lor, n’au putut rupe cu vechiul spirit de mortificațiune fără a-și aduce lor vătămare și fără să aducă, în acelaș timp, vr’un folos altora. Din acest punct de vedere, de ci, un păstor bun stă mai presus chiar decât martirii. Căci un martir nu moare decât o singură dată pentru Iisus Hristos, pe când un păstor care-și face datoria, care-și îndeplinește cu curaj toate sarcinile chemării sale, moare de mii de ori pentru turma sa. Apoi referindu-se la cuvintele Sf. Ap. Pavel: Ce inimă este în suferință și eu să nu sufăr împreună? Unde este cel slab scandalizat și eu să nu mă aprind spre a-l ridica cauza? Incheie: „Iată preotul”.

Iuda vânzătorul

„Când slăviți ucenici la spălarea cinii s’au luminați, atunci Iuda cel rău credincios, cu iubirea de arginți bolnăvindu-se, s’a întunecat, și judecătorilor fără de lege, pre tine, judecătorul cel drept te-au dat. Vezi, dar, iubitorule de avuție, că acel ce a făcut aceasta, spânzurare și-a agonisit” (Triod).

Iuda vânzătorul! Om căsit în patima lăcomiei și a iubirii de arginți! Avea și el conștiință, era și el om între oameni, căci fusese ales ca ucenic al Domnului. A fost însă om cum sunt alții în lume. Când îi apuca setea de bani, era în stare să vândă ori ce, să se vândă pe el însuși, numai să-și sature ochii cu lucrul banilor scripitori, să-și mângâie auzul cu zornăitul aurului, să-și netezească fața de dragul pipărit arginților! În urmă, poate, se căia, și Iuda s’a căit.

Mântuitorul Hristos, în petrecerea sa printre oameni, cu câteva zile înainte de patimă, vine în Betania, în casa lui Simon leprosul și o femeie din cetate, aduce un vas cu mir de mult preț, pe care-l risipește, făcând onorurile îndălnate pe acea vreme la poporul iudeesc. Ucenicii toți, au murmurat pentru această risipă și, dintre ei, Iuda, casierul comunității lui Hristos, s’a supărat grozav pentru lipsa celui mai elementar simț de economie al stăpânului său Hristos și, în furia lui bolnăvicioasă, în setea lui de bani, în necazul lui pe risipitorul Hristos, s’a și dus la Arhierei, s’a tocmit cu ei, și, pentru trel zeci de arginți, a vândut pe însuși Stăpânul său, a vândut pe cel fără de preț. Un sărutat, că în multe cazuri, a pecetiuit după acela, trădarea lui Iuda, în grădina Ghetsiman.

Mântuitorul, cum se știe, a fost expus turiei și brutalităților soldaților păgâni și iudevilor rățăcși, a fost osândit la moarte, cu toate că guvernatorul Pilat îl gălise nevinovat, și a înviat a treia zi.

Încă din ceasul trădării lui Iuda, ucenicii toți s’au lepădat de Domnul. Toți l-au făcut necunoscut, până ce, chiar și Petru, căpetenia lor, cu toate că se legase cu jurământ, că nu se va lepăda de Domnul. Și sub vinovăția lepădării, cu toată pocania lui Petru, de după cântători, au rămas ucenicii lui Hristos toți, până în dimineața învierii.

Ucenicilor le-a fost teamă chiar și să înmormânteze pe Domnul. Au trebuit să facă aceasta doi admiratori ai lui: Iosif și Nicodim.

Ba și după ce actul învierii se consumase, ucenicilor Domnului, cari trăise atâta vreme pe lângă El, învierea Lui, li se părea stranie și li surprindea. Aproape nu le venea a crede. Vedezu bine mormântul gol și li se părea nălucă vedenie.

Nenorocitul de Iuda, bolnavul Iuda, a cunoscut înaintea tuturor ucenicilor, grozăvia actului său de trădare. El, cel dinți dintre ucenicii Domnului, s’a căit de pășinirea Dumnezeu-Omului. Nenorocirea lui însă, boala lui lăcomia lui, setea lui de înșelat l-au făcut să

omina a doua greșală, care i-a fost și cea mai fatală.

Iuda, în loc de a veni înaintea Mântuitorului, fie în Divan, unde El era la judecată, fie în drum spre Golgota, fie înaintea Celui răstignit acolo, spre a se prosternea și a-și cere iertare, setea lui de înșelăt îl mână a-lucea, îl mână la lațul spânzuratului, în brațele Satanei, al cărui fiu bine plăcut se făcuse.

Ucenic al Domnului, Iuda auzise adesea de Hristos, spunând că va fi trădat, că va fi condamnat, că va muri pentru păcatele tuturor celor morți de la Adam și până la îngroparea Lui și că va și învia dând iertare de greșale tuturor celor din mormânturi. Mergerea de bună voie spre patima lui Hristos ca și a unui miel spre junghiere, seninătatea feței Lui, greutatea vorbeii Lui, pe Iuda, pe nenorocitul Iuda, l-au făcut numai decât atent asupra vinovăției trădării lui și urmărilor ei.

„Să mor înaintea D-ului” și-a zis el. „Voi învia și eu odată cu el.” Lacomia și pofta de arginți nu numai că îl pierise lui Iuda dar arginții trădării se făuseră țepi fieroși în punga lui.

Ochii nu vroiau să mai vadă aur, degetele lui nu mai puteau pipăi bani fără să se arze.

„Greșit-am de am vândut sânge nevinovat”, a spus Iuda cărturarilor și înțeleșilor și a aruncat în Sinagoga lor arginții trădării.

Înaintea ochilor lui Iuda, apărea merou scoana Hristosului palmuit, scuipat, lovit, batjocorit; îl vedea merou pironit pe cruce și cu fața lui senină, iertând pe Pilat, iertând pe Ana și Caiafa, iertând pe blestemul iudei iertând pe toți călăii săi, dar osândindu-l și repudiindu-l pe ei, autorul principal al patimilor sale.

Iuda nu și mai vedea mântuirea de cât numai în moartea sa, înainte de moartea Stăpânului său Hristos.

A aruncat banii în Sinagoga iudeilor, zicând: „Am greșit, am vândut sânge nevinovat.” Dar ei îi răspuseseră: „Ce ne privește? Tu vei răspunde.”

Nu mai simțea greutatea arginților trădării în sânul său, nu putea uita însă cuvintele Arhierelui iudeu: „Tu vei răspunde.”

Chipul lui Hristos de pe cruce i se arată merou înainte, „plecându-și capul și dându-și duhul,” și el vrea să nu-i apuce înainte, pentru ca, înviind Domnul, să-l învieze și pe el.

În fuga lui nebună, pentru a-și găsi sfârșitul înainte de moartea lui Hristos, nenorocitul Iuda, cu ștreangul în sân, în locul arginților trădării, da de un pom, o salcie lângă o fântână. Infricoșatul spectru al morții lui Hristos, îl silește să arunce ștreangul după o creangă a acelei salcii și-și aruncă ochiul ștreangului după gât. Creanga salciei se lasă în jos, Iuda ajunge cu corpul la pământ și moartea nu-i putu veni prin spânzurare pe salcie. Iuda, în grabă, de groaza aceluiaș spectru al morții lui Hristos, desleagă funia și o ia la fugă înainte. În clipa aceea, toate crengile salciei se pleacă spre pământ. D-l Hristos își dădese duhul și pomul neroditor

care nu ajutase iertării trădătorului Iuda, începuse a plânge moartea celui vândut.

Vanzătorul Iuda, deși cu punga golită de arginții spurcați, în dorința lui fierbinte de a muri înaintea lui Hristos, alergă ca un nebun, merou înainte. În cale îi apare un smochin uscat.

Iarăși plânge: „Greșit-am de am vândut sânge nevinovat.” Chipul blând al lui Hristos de pe cruce, cu sudoři reci pe față și cu capul plecat, îl stă merou înainte; repede aruncă ștreangul după o ramură a aceluși smochin, îl pune și după gâtul lui, o căutătură disperată și posomorâtă și trădătorul își primește plata.

Acum poate să moară. Domnul Hristos morise, de la prima încercare de sinucidere a lui Iuda. Trădătorul Iuda este primul om mort sub păcate, după răscumpărarea omenirii.

Tălharul a căpătat grație, iar Trădătorul și-a primit osândă.

Primul om din legea veche, Adam, a murit sub păcatul neascultării. Primul răposat sub legea mesianică, Iuda, a căzut sub osândă trădării.

Lumea, legii vechi a lui Adam a stat în tot timpul sub greutatea păcatului neascultării, odată veșnic uita pe Dumnezeu cel alevărat, făcându-și Dumnezeu mulți chipuri ciopile; lumea cea nouă, începând de la Iuda, a rămas și va rămâne sub păcatul trădării, al vânzării lui Iuda, al și națiunilor, azi se vâd, unii pe alții.

„Fiul omului se vinde,” a zis Mântuitorul, dar nu aceluia prin care se vinde; mai bine nu s'ar fi născut.”

De acela Iisus, la moartea sa, a iertat pe Pilat, a iertat iudeii, ca și pe toți călăii Sili; iar după înviere a iertat și pe ucenicii care se lepădaseră de El; a iertat pe toți asupriții Sili. Pe trădătorul Iuda însă nu l'a iertat nici până în îngroparea Sa, nici după înviere.

Ba împotriva nerocității sale, care s'a permis lui Iuda să moară spânzurat de crengile sale și care a plăns la moartea lui Hristos, ca și înțelega fapta, a clipit bigoslovente și a ajuns un pom de cinste: sălcia plângătoare se plantează, de preferință în grădinile Bisericilor și ale Cimitirilor, pe lângă Crucă, Troițe, Peșteri, la Răspântii, iar ramurile ei înlocuiesc azi ramurile de flinte la sărbătorirea Florilor.

Dacă deci Iuda, care s'a pocăit de actul său groznic și păcătos, care s'a pocăit chiar înaintea celorlalți ucenici supraviețuitori înviării lui Hristos a rămas sub osândă, de ce osândă se vor învrednici lui este de tot sexu, din timpurile noastre, fie în sutana, fie civil, cari nu se pocăiesc nici în fața morții, atunci când Biserica dedoa mileni și în eternele bletemă astfel pe nenorocitul Iuda.

„Mai bine ar fi fost Iuda, de nu te-ai fi zămislit în păcatele mamei tale; și bine ar fi fost fie, vânzătorule, de nu te-ai fi născut, înstrăinatule de la Fiul lui Dumnezeu, că prin tine s'a rupt comuna ucenicilor lui Hristos și via cea adevărată o au cules tălharu răstignindu-se.

„Prin tine s'a riat îngrijirea și Biserica cea nefăcută de mână, o au stricat-o călătorii de lege. Fie că de mitul celor păcătoase te-ai supărat, căci era de mare preț, dar cum nu te-ai temut a vinde celor fără de lege, sângele celui drept? Mai bine ar fi fost, vânzătorule, de nu te-ai fi născut, înstrăinatule de Fiul lui Dumnezeu.” (Triod.)

Cerna

Trimestri abonamentului „Candela”
Com. Valea lungă Jud. Dâmbovița

Plătiți abonamentul: „Candela” Com. Valea lungă Jud. Dâmbovița

O nouă potlogărie a lui Cernaianu

Toți cei ce au vreme de pierdut pentru a se uita în scarba de ziar a lui Cernaianu, vad și ei anunțat la sfârșitul foii că o întreaga literatură de «critică bisericească» a apărut în umbra aceluși gazete.

Au de ce fi mândri. În curând au să umple o coloană cu publicațiunile lor. D-r Chiricescu poate privi cu satisfacțiune înseninată opera patronată de el și care crește atât de frumos!

În frunte se restă însași colecțiunea gazetei. Ce e drept, nu e o nimica faptul că *Romania creștină* a ajuns să se suie la câțiva ani de viață. Cei doi ani dinții se și găsec strănși în volum și se vând acum ca colecțiune. Dai 10 fr. și-i ai.

Am fost curios să răsfoiesc și eu o atare colecțiune, și nu fără folos. Caci în toiu așternerii murdarilor pe hârtie, ei mai scapă ici colo căsă o marturisire adevărată, în care privește propria lor persoană (cu a păcatosului atestur grătește!), și se mai dau de gol. Mai pe urmă, își aduc aminte și vor să șteargă câte o trăistura de condei, prin care s'ar putea trada.

Tocmai această trecere cu buretele peste ce nu mai convine în viitor, peste marturisiri trecute și cari pot deveni amintiri supărătoare, îmi fu dat să constat la răsfoirea colecțiunii primilor doi ani.

Din anul II, colecțiunea se oprește la No. 25. Cel ce-o ia în mână, crede

ca altele numere au apărut în cursul anului. Noi posedăm ca numere răzlețe. Insa și numerele dela 25 înainte.

Atunci pentru ce aceste numere n'au fost băgare în colecțiune?

Pentru că în foale se spusese ceva care nu trebuia să se mai știe. Numărul 26 cuprindea o mărturisire scăpata din condei, de care măzgăllitorilor trebuie să le para rău că au făcut-o, și au acum interes s'o șterga. Colecțiunea trebuia încheiata fără aceste număr și, firește, trebuiau să dispara și toate celelalte numere după el.

Iată cum se face că colecțiunea și se vinde numai cu 25 de numere — fără rest. Cel co-o ia în mână, habar n'are că mai lipsește ceva.

Dar ce mărturisire compromițătoare făuseră ei, de fugeau acum de ea?

În No. 26 ataceau pe Arhiepiscopul Evghenie, cel cu care aveau să fraternizeze un an mai târziu, în cunoscutul complot la contra *Vicii Biblii*. Cernaianu prezentase o petiție la Sinod în Mai 1912 contra a trei noi episcopi: P. P. S. S. L. L. D. D. Calist, Teodorie și Nicodem.

Arhiepiscopul Evghenie a trebuit să refere la Sinod în chestiunea acestei petiții, și raportul său e plin de ocări îngrozitoare la adresa lui Cernaianu. Atunci Cernaianu a fost scos din sarite și a tras și el câte sfărcuri de bici Arhiepiscopului Evghenie. Pe amantul Barbu-leasca-i l-a durut în special faptul că arhiepiscopul pe deoparte îl indemnă să arunce cu noroi în toată lumea, iar pe de alta parte, la Sinod, l-a făcut cu oua și cu oțet. Cât e el cu ceafa de groasă, tot l-a pișcat pe Cernaianu.

De furt, Cernaianu a scris în foaia sa cuvintele pe care acum le ascunde, fiindcă e adevărat, dau de gol pe Arhiepiscopul Evghenie, dar sunt o desminuire compromițătoare și pentru Cernaianu.

Dar să dam propriile cuvinte scrise de el contra arhiepiscopului și pe care acum vrea să le dosească:

„Pentru Parintele Evghenie”

Evghenie sa, Parintele Evghenie, un nenorocire arhiepiscop mai tânăr al Bisericii românești, simțindu-se cu conștiința împovărată, nu mai puțin decât pentru tot semenii săi, incestuosul Teodorie, compromișul Nicodim, și parintele concubinar Calist, temându-se

de fortuna, a căutat s'o ia înainte.

„P. S. Sa. fața de acuzările aduse la Sinod celor trei Vladii, pomeniți aci și părinții-i se ca primă dată li amenința pielea, îndemnat fiind și de un lup mai bătrân, cu fara de legi mai multe, s'a grabit să mă prapădească în fața Sinodului cu bazaconii pe care îndobitocita-i conștiința nici pe departe nu le crede, de oarece în fața mea spune, cu totul altfel, și se poartă cu totul altfel decât în fața sinodului.

„Vai voua, prietenilor fățarnici, cați pe de o parte dați ajutoare pe sub ascuns și ne sărulați spre încurajare, iar pe de alta parte, la Sinod, faceți pe marele arhiepiscop și fariseu care-și sfășie veșmintele de indignare ca se blasfemează numele lui Dumnezeu.”

„Vai voua, paharul vă este plin, și rândul vă va paște în curând.”

„C. Cernaianu”.

Va să zică Cernaianu declara fara nici un încunjur că Arhiepiscopul Evghenie îl indemnă la faptele pe care le săvârșește și că-l da și ajutoare. Dar dacă momentan această mărturisire înțea numai să arate fariseismul lui Evghenie, că, pe deoparte platește și indemnă, iar pe de alta te injură, mai cuprindea însa și arătarea că Cernaianu e plătit pentru murdăriile lui și e indemnă chiar de arhiepiscop. P. S. Evghenie îl denunța la Sinod că e plătit, și de sigur nimenea nu știa mai bine aceasta decât Prea Sf. Sa însuși care plătea.

Concluzia: Cernaianu vândut și în solda altora! E propria sa mărturisire. Dintr'o lovitură doi iepuri, și el și P. S. Evghenie!

Oricât îi convenea însa această demascare a lui Evghenie, nu-i convenea pentru el...se dădea însuși de gol.

Iată pentru ce numărul 26 din *România creștină* an II trebuia să dispara. Și a disparut: la colecțiune numai este; chitanța vinderii lui Cernaianu și a injuraturilor plătite trebuiau înlăturate.

Dar ici colo au mai ramas câte un număr, și avem și noi din ele, cu care putem face oricând proba celor mărturisite de Cernaianu însuși, pe socoteala sa și a lui Evghenie.

Injurăturile aruncate însa de unul contra celuilalt n'au stricat nimic în relațiile dintre ei. Probă că fiecare spusese adevărat despre celalt și se socoteau

achitați cu ce a spus fiecare. Un an mai târziu, când a venit chestiunea *Vicii Biblii*, au fost de acord. Deși P. S. Evghenie fusese învinuit că e fariseu, dar tot fariseii sunt mai buni pentru lucrat intrigării, fiindcă n'au conștiința. Macar că Cernaianu își declarase tovarășul că are conștiința îndobitocită, tot la el a făcut apel, când a vrut să mai meșesugască ceva.

Iată oamenii... zugrăviți prin propriile lor fapte și prin propriile lor mărturisiri.

Mogoș.

Ce ni-a dat Religionea și ce ni dă Știința

Evenimentele groasnice ce zgudule azi omnia sunt o consecință funestă a răzgirii ei de până în clipa aceasta.

De două, trei secole, un nenorocit proces s'a intentat regiunii de către trufașa știință. Pentru nașunile luminate, ori au pretenții de civilizație, religiunea și morala religioasă erau, dacă nu un obstacol al înaintării și civilizației lor, în tot cazul, o sarcină inutilă și degradatoare.

Că știința e vinovată de procesul acesta, evenimentele de azi, o vor confirma.

Într'adevăr, ce ni dă știința și ce ni da religiunea?

Religiunea lui Hristos ni dă Evangheliile iubiri aproapelui și a ajutorării celui nevoiș, fără de care, sufletul omului nu se poate bucura de fericirea raiului. În vreme ce, știința proclamă dreptul celui mai tare.

Religiunea sădește între indivizi, ca și între noroade, pomul, cel cu frumoase roade al păcii și înfrățirii, știința așează tunul și fel de fel de explozibile uclgătoare.

Religiunea se trudește să instaleze un judecător drept și nepărtinitor în ființa oricărui individ: „conștiința”, care are să mustre pe individ când greșește și să-l umple de bucurie când face binele; știința distruge pe acel judecător, dezvoltând facultatea omenească, numită „Intelligența”, care ca un avocat abil, are să păcălească veșnic pe judecătorul „conștiință”, motivând chiar și acțiunile criminale ale individului.

Religiunea înobitează neamul omeneșc, punând pe om ca împărat al fapturii; știința, dimpotriva, pune pe om în rândul animalelor necuvântătoare.

Religiunea se trudește să-l facă pe om mai bun, mai asociabil mai moral, făcându-i răsplătirea tuturor faptelor lui bune într'o lume viitoare mai cu echitate alcătuită, știința, dimpotriva, spune și individului ca și gloatelor: „bute, bite, post mortem, nulla voluptas”. Măncați și beți, că după moarte nu mai e nici o plăcere.

Cât de sublimă este religiunea! — vorbim de cea creștină. Intemeietorul ei, Hristos, a prevăzut că lumea aceasta multă vreme nu va putea fi perfectă și, pentru a nu provoca descurajare în sufletele celor drepti — bi — în mijlocul societății corupte și amiste, de acela Evanghelia Lui, e numai Evanghelia dragostei și a suferinței. După Evanghelia lui Hristos dragostea este fiica suferinței, și acestea ambele, sunt cărarea mântuirii: „Cine va răbda până în sfârșit, acela se va mântui”.

Cât de scelerată este știința când nu e de acord cu religiunea! Ea spune hotărât: Omul nu e nimic mai mult decât un animal cu viața mărginită între ziua nașterii și crasa morții. Ca și animalul, omul muritor, se isprăvește cu el, iar morala științei aceștia nu poate fi decât: „Omule! Mănâncă, bea și saturi-te cât poți de lumea aceasta. Toată fericirea ta este numai în lumea aceasta. Deci nu pierde vremea în zadar. Înșală, fură, omorâ, distruge și, cu cât vei fi mai tare și voi trăi mai lung, cu atât mai mult înseamnă că și-ai înțeles scopul vieții tale!”

De aceea azi, când religiunea, îngrozită în fața măcelărilor lumii civilizate, propovăduiește „pacea” bazată pe dreptul ginșilor și al naționalităților; știința, încă setoasă de sânge omenesc, dimpotrivă, inventează noi mijloace distrugătoare de oameni.

Nu ajungea dinamita Suedezului Nobel. Pretențiunile științei nu puteau fi satisfăcute nici chiar cu melinita lui Eugène Surpin. Știința îi trebuiau mijloace tot mai sigure și mai ucigătoare, așa că, chiar în cursul războiului, știința a descoperit și alte mijloace de omucidere: „gazele asfixiante”. Nu e de mirare, ca până la sfârșitul acestui războiu, știința, prin întrebunțarea electricității, să inventeze alte mijloace, și mai ingenioase, pentru măcelărirea omenirii.

Este o ramură a științei, „Medicina”, care, bazată pe principiul iubirii aproapelui și pildei Samarineanului milos, se ocupă cu alinarea suferințelor și vindecarea boalelor.

Iată cât de sublimă este știința, când își ridică clădirea pe temelii Evanghelice!

Fiește, religiunea nu are să declare războiu științei. Pe întinsele fronturi și câmpii mele, transformate azi în morgi și laboratoare pentru experimentarea ultimelor descoperiri științifice în materie de distrugere a omenirii, pe pământul îngrășat cu carne și frământat cu sânge omenesc, mâine, nu se vor mai vedea decât numai numeroase cruci și monumente religioase, semnul biruinței de pe Golgota.

Trufa științei, care ieri călea în picioare religiunea și o desprețuia, mâine, când își va vedea recolta, acoperindu-și fața de rușine, se va descoperi pocăită în fața Evangheliei lui Hristos.

Fie ca cruda lecțiune de azi să ne învețe niște, de mâine încolo.

Isaia

„POPA” PĂUNESCU E MARE DEȘTEPT

Uneltorii de la „România creștină” își dau aere de mari pricepuți în chestiunile bisericești. Au numai norocul că nu se interesează nimenea de ei, căci, de-ar citi oamenii cu luare aminte ce scriu, s'ar cruci de negliobiile care le curg din condei.

Bietul „popa” Păunescu, cel care de popă ce e umblă cu ghete galbene, s'a pus acum un an pe înalte considerațiuni, pline de înțelepciune, contra Sinodului românesc, fiindcă nu l-a eșit dumnezeul pe plac în chestiunea *Micel Biblil* (vezi *Rom. creșt.* 4 Mai 1914).

Întâmplător îmi căzură ochii peste acel număr, vechiu de un an de zile, și văzui prostia acestui „popa” spusă cu o mare îngâmfare:

„Consecvenți cu logica cea mai *inextricabilă*, astfel de acum înainte suntem nevoiți a ne face datorii...”

Auziți... zice că el și cu al lui sunt consecvenți cu logica cea mai „*inextricabilă*”!

Apoi *inextricabil* înseamnă *încrecat*. Deci dacă sunt consecvenți cu logica *inextricabilă*, înseamnă că sunt consecvenți cu logica cea mai încrecată, pe care nimic n'o mai poate lumina și descurca. *Inextricabil* se zice despre desigurile din codri pe care nimic nu le mai poate străbate. În chip figurat, *idel inextricabile* sunt țesutul de idel așa de încălțit, încât nimic nu-l mai poate descurca.

Prostul de „popă” a crezut că *inextricabil* e tot una cu ireproșabil sau cu riguros.

Ca să vadă acum că e prost de-a binele și să se convingă că nu-l mințim, să pue mâna pe Larousse și să citească ce spune dicționarul la cuvântul *inextricabil*: „Foarte încrecat, care nu poate fi descurcat, labirint”.

Și această secătură, care nu știe a scrie și a mânui cuvintele, are nutre de a da lecții, a face pe învățatul și a poza.

Ne aleserăm și noi cu această producție de pe urma scandalurilor bisericești!

Mogos.

LISTA

de subscripție pentru
Chiricescu

De mult ce a citit și a răscolit caetele de cursuri înainte studenților, atâta amar de vreme de când e pro-

esor, au ajuns foile bietelor caiete de s'au brăcut și s'a întunecat de uit.

— Ale cui caiete?

— Ale d-lui Dr. Chiricescu, dela facultatea de teologie, cel care nu uită de a-și pune titlul de doctor și pe cele mai intime rufe, dar care uită că toate caetele trebuiesc refăcute în fiecare an, ținute la curent, prin rectificări ici, adaosuri acolo, etc.

Doctorul Chiricescu e iubitor de tradiție, nu așa! El nu schimbă caetele de gustul oamenilor variabili. Ba ceva mai mult: el nici nu se muncește să introducă propriile lui inovațiuni, ci pastrează relieviile dela Cernaui și nu se atinge de ele prin profanări personale. El citește studenților ce a apucat, și pentru nimic în lume n'ar schimba o lotă sau o cirtă din lege.

Asta e pricina pentru care caetele s'au deteriorat și nu mai pot ținea în ele nectarul academic împărtășit de Chiricescu studenților și primit și de el dela părinții mai vechi din Cernaui.

Ca să nu-și peardă Chiricescu mielea cursurilor sale, postim pe toți iubitorii de studiu să pue mâna dela mâna spre a cumpăra caiete lui Chiricescu, și a da la copiat conținutul celor vechi, ca nu cumva onoratul domn să fie ispitit într'o bună zi să se sature de foile rupte și să se apuce să și facă singur cursul. Am perde un curs de preț și nu l-am mai avea pe d. Chiricescu pastrator al tradiției.

ENOS.

FELURITE

A apărut o nouă revistă săptămânală cu numele Anghela. Se vede că e scrisă de analfabeți, căci e infamă ca stil și mizerabil redactată. Și-a băgat și Cernăianu coada la ea, căci are o cronică buencească la fiecare număr, prin care improază și răspândește cunoscuturile lui elisee.

Ne vom ocupa de ea în numerele următoare.

Preotul Lazăr Gherman, refugiatul bucovinean, (de dragostea cărui moare Chiricescu & Co., s'a prezentat la biserică „Zil-

tari* din București, în ziua de 22 Aprilie a. c., spre a sluji ~~veșnicia~~.

S'a constatat că nu știe slujba.

Să se citească în privința aceasta Drep-
tatea dela 29 Aprilie a. c.

Savantul Dr. Chiricescu dela Teologie a căzut la mare încercătură. De unde din oala cu farmece ale uneltirilor sale ieșise Preotul Lazăr Oherman drept persoana indicată de a ocupa catedra vacantă de istorie bisericească a Românilor, fiindcă se potrivea așa cu diavoleștile sale șocoteli, — iată apărînd la orizont o nouă persoană, care încurcă șele lui Chiricescu.

D-nul Dumitru Stănescu, profesor secundar și fost defensor eclesiastic, persoană cu situațiune politică peste care prea învățatul vrăjitor dela teologie, Dr. Chiricescu, nu poate trece, e și Domnia Sa candidatul la catedră. Primind Chiricescu ordin dela d. Take Ionescu de a sprijini candidatura d-lui D. Stănescu, fostul decan dela teologie se găsește foarte încurcat.

Iată o împrejurare când vrăjitoria sa a dat greș!

D. Gârbeșanu, administratorul Casei Bisericii, a destinat un fond pentru tipărirea scrierilor Sfinților Părași.

Dr. Chiricescu a făcut un regulament pentru tipărire, în care partea principală sunt articolele care nu a fi încașate de cine se ocupă cu cercetarea lucrărilor care se tipăresc.

Fără îndoială, obiceiurile nu se dezminț. Chiricescu, ca profesor de patrologie, va trebui să aibă o largă parte în asemenea cercetări. Nu place a crede însă că, în calitatea sa de specialist, Dr. Chiricescu nu se va mai ocupa să cerceteze lucrările altora, ci va ține și să însuși lucrări. Ba încă ne așteptăm ca învățatul specialist să nu fie înținat de nimenea în materia aceasta, ci să scrie niște traduceri de o deosebită măres-

ime înaintea il aveau în grație și după ce, pe vremea procesului sinodal, îl declarau că e singurul sinodal de omenie.

Cum dela arhieriu de omenie a ajuns deodată «vrednic de pușcărie», cum i s'a zis acum?

Prea Sf. Sa nu s'a schimbat nici cu o iotă și este azi ce a fost ieri și alaltăieri și acum cinci ani. Prin care fenomen această taxare deosebită asupra acestui om, care nu s'a deosebit?

Când au mințit cinstiții dela România Țiganilor? când l-au declarat vlădică de omenie, ori acum, când îl declară vrednic de pușcărie?

Dar ei de ce sunt vrednici? De împărăția cerului în cer și de parole bune pe pământ?

Dar de ce-au tăcut de câteva vreme? Nu cumva li s'au aruncat turbaților în gură ceva medicamente antirabice?

Parcă ei caută altceva și parcă atacă pe oameni cu alte scopuri!

Urmăresc și ei planuri mult mai modeste decât îndreptarea Bisericii!...

Oare după ce s'ar putea cunoaște elementele păcătoase din Biserică?

Neapărat, nu-i poți cunoaște pe toți după aceleași semne. Foarte mulți se cunosc însă după raporturile în care stau cu cei dela România turbală. Preoții cu musca pe caciuță se tem să nu li se caute câte ceva prin traistă și să fie dați la jurnal. De aci plata de abonamente, zâmbete vesele la întâlniri, poftiri prin case și șederi la masă, etc. În toate, numai o fațarnicie și frica de a nu displăcea turbatulul care te dă la jurnal. Turbatul caută toate slăbiciunile oamenilor, și tocmai la cel cu multe muște pe caciuță se duce, pentru a i se satisface dorințele.

Deci după atențiunea pe care preoții o dau turbaților, cunoști cam ce fel de tipuri sunt acei preoți. Foarte mulți din aceștia sunt cruțați de flămânzii turbați, fiindcă și acei preoți sunt cu ochi dulci și plângători către acești noi șatrari, care umbla după ciupeala și ciordeala din sat în sat.

Cum se vor lega de cineva, să știi că acela se vede că nu prea i-a suferit și din această pricină dau și ei asalturi, spre a muia oerbicia celor

rau-platnici. Cea mai bună dovadă că ești cinstit, străin de ei și că nu te-au putut ciupi, e să îți atacat de dâșii.

Pe cei de o teapa cu ei nu-i atacă, fiindcă aceia se tem, spre a proba celor platnici ce li se poate întâmpla, dacă le va veni în gând să nu plătească nici ei.

Așa a pățit-o Episcopul Sofronie, care odată se bătea cu palma peste frunte și se închina de cele spuse pe seama altora.

Se va fi închinând și acum de cele spuse pe spinarea sa?

Sa-l fie o dovadă că acelea se spun numai când nu plătești, și deci, dacă se acașau de alții, nu le era turbaților de împărăția cerurilor, ci fiindcă cei atacați nu plateau.

În anul trecut, Excelența Sa Preotul Paunescu, directorul unui ziar de eroică critica bisericească, autor personal și original al tezei sale de licență și măsurător al stradelor Bucureștiului în încălțăminte de ghețe galbene, a descins în orașul Focșani și s'a bucurat de marea atențiune a cinstiților preoți. S'a primblat prin oraș cu Preotul Alexe Vasilescu dela catedrală și a fost ospătat la copioasa masă a Economului Romanescu dela Biserica Done și fost revizor eparhial.

Ce zice P. S. S. Episcopul de Roman?

Cum își face cursurile D-r Chiricescu dela Teologie

Bazat pe faptul că Nemții își numesc Vorlesung cursurile universitare, adică citire înaintea unui auditoriu, Dr. Chiricescu, care ține să fie neamș, nu-și lasă obiceiul de a citi «cursul» său înaintea studenților. Adică vorba vine «cursul său», căci al său nu e altceva decât citirea.

Dar D-r Chiricescu a găsit un nou mijloc de a-și face cursul mai prețios: Profitând de faptul că la una din orele de curs n'au fost decât puțini studenți, ora următoare le-a citit acelaș curs, motivând aceasta prin faptul că au fost puțini în ceasul precedent.

E tare în citire d. Doctor! Nu vrea să-l scape nici unul necitit!

ȘTIRI

câteva numere unul după altul, iar care, în locul numelui purtat drept, mai degrabă s'ar putea România șigonească, a atacat cu violență pe Episcopul Sofronie și când Episcopul Sofronie alunci ajuns ceiace este, au izbucnit brusc cu atacurile, după ce mai

Intr'un număr din foaia sa, „publicistul bisericesc“ Cernăianu spune că Păr. Scriban și-a constituit o quasi-biserică de femei măritate.

E slobod la gură cenzorul Cernăianu, și fiindcă are această slobozenie, ar putea să ne spue mai departe dacă vreuna din biserică s'a otrăvit în trăsura. Domnia Sa și-a creat o specialitate din primblarea în trăsuri cu femei care se sinucid (Eugenia Bărbulescu), pe care apoi le conduce la spital și fuge ca să nu se afle cine e el, care a adus pe sinucisa acolo.

De ce fugea? Avea ceva pe conștiință?
Iată cine vorbește de bisericuțe!

Minerva, 5 Ianuarie, 1914.

Documente care au trebuit să se afle:

SINUCIDAREA D-NEI BARBULESCU

Eroul este d. avocat Cernăianu. — Cauza disperării sinucigașei este o chestiune detaliată. — Ce spune mama victimei.

Eroul triatei latâmplări din Str. Cuza-Vodă No. 10 este vestitul agitator bisericesc C. Cernăianu, actualmente avocat cu care disperata, victimă cultivă de 4 ani legături strânse și intime.

Faptul că Cernăianu se găsea în tovărășie sinucigașei Eliza Bărbulescu, în momentul când aceasta încerca să-și pue capăt zilelor înghițind pastilele de sublimat a dat imediat de banuit șeful circumscripției a 26 unde cazul a fost comunicat mai întâi.

De la primele cercetări întreprinse la circumscripție, a constat că era într'adevăr o legătură între disperata încercare a d-nei și relațiunile prietenoase și intime ce de 4 ani existau între sinucigașea și avocatul Cernăianu.

Totuși cauza dramei de alaltăieri nu era din domeniul pur idilic; nu avea ca obiect o chestiune pur sentimentală, ci o chestiune mai mult detaliată.

**Cauza disperării d-nei
Bărbulescu**

Avocatul Cernăianu promitea

prietenei sale că o va lua în căsătorie.

În timpul din urmă însă începe să-i pună condiții, pretinzând ca dotă un loc pe care mama sinucigașei îl poseda în Capitală,

De oare ce mama d-nei Bărbulescu mai are o fiică, a convenit să dea lui Cernăianu numai jumătate din locul pretins.

Acesta refuzând propunerea, urma ca înviata dintre cei doi îndrăgostiți să fie stricată.

De disperare Eliza Bărbulescu a încercat să se sinucida, chiar când era condusă acasă de Cernăianu într'o trăsura.

Ce spune mama victimei

La domiciliul său din strada Cuza-Vodă, au găsit pe D-na Bărbulescu mama sinucigașei Eliza Bărbulescu și pe fetița acesteia din urmă, amândouă erau foarte îngrijitoare, și abătute.

La întrebările noastre D-na Bărbulescu, mama ne-a confirmat în totul declarațiunile Elisei din care am cules amănuntele date mai sus.

Rep.

Rugăm trimiteți abonamentul

Librăria și Papetăria Pavel Suru

București, — Calea Victoriei, No. 85

(Vis-a-vis de Biserica Alba)

MAGAZIN

OBIECTE BISERICESTI

LIBRĂRIA A.A. Stănculescu

Bulevardul Elisabeta, No. 5

(Palatul Eforiei)

— BUCUREȘTI —

In totdeauna bine sortat
și în curent cu toate noutățile
din țară și străinătate

— PREȚURI CONVENABILE —

„Sf. Treime”

Magazin cu obiecte
și vestimenta bisericească

Str. Dr. Lueser (fosta Fântâni)
No. 39.

— BUCUREȘTI —

— PREȚURI CONVENABILE —

Tipografia

Legătoria de Cărți NICOLAE STROIĂ

CALEA VICTORIEI, No. 113, (în curtea)

Execută ori ce lucrări de accesorii
branșe, cu prețurile cele mai reduse